Rs. 15

సుందర భవితవ్యం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, ఫిబ్రవరి 2008

దైవానికి అంకితమైన పుణ్యదినం, (ఫిబ్రవరి 29) ప్రత్యేక సంచిక

సుందర భవితవ్యం

భవిష్య సౌందర్యాన్ని గురించి లోకానికి తెలియచెప్పడానికి శ్రీఅరవిందులు దయచేశారు.

ప్రపంచం, ఉజ్వల వైభవం వైపుగా కదలిపోతున్నదనే ఒక ఆశని కాక, దృఢవిశ్వాసాన్ని కలుగచేయటానికి వారు అవతరించారు. ప్రపంచ మొక దురదృష్టకర సంఘటన కాదు; అభివ్యక్తీకరణ దిశగా కదిలిపోయే అద్భుతం.

అందమైన భవిష్యత్తు గురించి దృఢవిశ్వాసం లోకానికి ఆవశ్యకం. శ్రీఅరవిందులు ఆ హామీని అనుగ్రహించారు.

- శ్రీమాత

<u>విషయసూచిక</u>

Part - II

<u>గీతా వ్యాసములు</u> (ధారావాహికం)

గీతాధ్యయనమెందుకు?

సృష్టిప్రయోజనం

విముక్తి పొందడానికే అయితే యీ సృష్టి ప్రారంభించడం యెందుకు? విపరీతమైన యీ సంఘర్షణ వల్ల కలిగే లాభమేమిటి? ఇంతబాధ దేనికి? పోనీ, సృష్టింపబడిన దానిలో కొంతైనా, బాహ్యంగా కన్పించేదైనా అత్యంత విషాదంగా, నాటకీయంగా యెందుకుండాలి? ఇదంతా అందులోనించి విముక్తి కోసమే అని చెప్పడానికనుకుంటే యిది యెప్పటికీ ప్రారంభించకుండా వుంటేనే బాగుండేది కదా! ఈ సృష్టి సర్వస్వాన్ని, లేదా ప్రపంచస్వరూపాన్ని గమనిస్తే యిదంతా ఒక వికృత పరిహాసంగా అనిపిస్తుంది.

విషయాంతరాంతరాలలోకి చొచ్చుకుపోవాలి. స్వార్థబుద్ధే కాదు, అహం యొక్క పైపొరలన్నీ తొలగించి పూర్తిగా నిరహంకారంగా ఏ మినహాయింపులు లేకుండా, సంపూర్ణంగా, నిష్పక్షపాతంగా విషయ పరిశీలనకావించినపుడు వ్యక్తి పరమాత్మ ప్రణాళికని అర్థం చేసుకునే సమర్థత కలిగినవాడవుతాడు. అప్పడది వికృత పరిహాసం యెంత మాత్రం కాదని అర్థం చేసుకుంటాడు. ప్రారంభం కంటే తిరిగి వచ్చే మార్గం కాస్త యిరుకైనదే తప్ప వక్రమార్గం మాత్రం కాదని తెలుసుకుంటాడు. తాననుకున్న దానికి విరుద్ధంగా సృష్టి మొత్తం ప్రాణికి తన ఆహ్లాదాన్ని, సౌందర్యాన్ని, గొప్పతనాన్ని, మహోన్నత జీవిత వైభవాన్ని, శాశ్వతాభివృద్ధిని, నిత్య పురోగామితత్వాన్ని ప్రభోధించడానికే అని అర్థం చేసుకుంటాడు. అదే సృష్టి ఆనందం, సౌందర్యం, ఘనత. అప్పడు సృష్టిలో ప్రతివస్తువు అర్థవంతంగా కనిపిస్తుంది. అప్పడెవరూ యీ సంఘర్షణకి, బాధలకి విచారించరు. ప్రతిఒక్కరిలో పరమాత్మ లక్ష్యాన్ని గుర్తించాలనే కుతూహలం కలుగుతుంది. దివ్య లక్ష్యాన్ని గుర్తించే సాధనలో పూర్తిగా నిమగ్నమయి దృఢ విశ్వాసంతో విజయాన్ని సాధిస్తారు.

మూలం : శ్రీమాత

అనువాదం : నడిమింటి విజయలక్ష్మి

పరమాత్మ ప్రణాళిక

అలా ముసుగులో నున్న అతీత శక్తి సింహాసనం అధిష్ఠిస్తుంది. పుడమి యెదను అదిమి వూపిరాడనివ్వని తమస్సు గాఢతరమయినపుడు మనిషి కుహనా బుద్ధి మాత్రమే దీపం. నిశీధిలో దొంగలా ఒకడు వక్రమార్గంలో చాటుగా తన యింటిలో చొరబడతాడు.

ఒక అస్పష్ట దివ్య వాక్కు ఆదేశిస్తుంది. ఆత్మ మన్నిస్తుంది. ఒక (దివ్య) శక్తి మానసాంతర మందిరాన్ని వశపరుచుకుంటుంది.

ఒక ముగ్ధ మోహన మాధుర్యం మూసిన జీవిత కవాటాలను తెరుస్తుంది. నిరోధించేలోకాన్ని జయిస్తుంది సౌందర్యం.

(దివ్య) సత్యతేజము ఆశ్చర్యంగా ప్రకృతిని వశం చేసుకుంటుంది. హృదయాన్ని దివ్యానందానికి నిర్బంధిస్తుంది ఒక దేవరహస్యం. (అంతే) భువి దివ్యత్వానికి అనుకోకుండా యెదిగిపోతుంది. పదార్థంలో ఆధ్యాత్మిక తేజం వెల్లివిరుస్తుంది. ప్రతిదేహంలో భగవదర్పితంగా జీవనం జ్వలిస్తుంది. తారాగీతికలలో రాత్రి మేల్కొంటుంది. రోజులు ఆనంద తీర్థయాత్రలే అవుతాయి. మన సంకల్పమే అనంతుని శక్తి తీవ్రత. ఆలోచనలు ఆధ్యాత్మిక రవి కిరణాలు. ఏ వొక్కరికీ యింతవరకు అర్థం కానిదేదో కొద్దిమంది దర్శించగలుగుతారు. జ్ఞానులు మాటలతో (కాలక్షేపం చేసి) నిద్రిస్తుండగా పరమాత్మ పైకెదుగుతాడు. సమయం ఆసన్నమయినప్పుడు తప్ప రాబోయేది మనిషి తెలుసుకోలేడు. నమ్మకం కుదరదు పనిపూర్తికాకుండా.

మూలం : శ్రీఅరవిందులు (సావిత్రి, పే॥55)

అనువాదం : నడిమింటి విజయలక్ష్మి.

ప్రపంచ చరిత్రకొక మలుపు

ప్రపంచ చరిత్ర ఇంతవరకూ కనీవినీ ఎరుగని ఒక మలుపు తిరిగే అసాధారణ సమయంలో మనం ఉంటున్నాము. ఎన్నడూకూడా ఇంతటి ద్వేషము, రక్తపాతము, అస్తవ్యస్త పరిస్థితులతో కూడిన చీకటి రోజులను మానవుడు అనుభవించలేదు. అయితే అదేసమయంలో మునుపెన్నడూ కూడా ఇంతటి ఉత్సాహభరిత ఆశావహ భావన ప్రజలలో జాగృతంకాలేదు. ఎవరికి వారు హృదయ నాదాన్ని పరిశీలించుకుంటే మనమందరం కూడా ఒక నూతనసన్మార్గాన్వేషణలో సౌందర్య సామరస్యాలతో సదాచార సౌభ్రాతృత్వాలతో కూడిన ఒక నూతన ఏలుబడి కోసం సచైతన్యంగా ఎదురుచూస్తున్నట్లు తెలుస్తుంది. కాని ఇప్పుడున్న ప్రపంచ పరిస్థితులు ఇందుకు పూర్తి భిన్నంగానే కనిపించవచ్చు. అయితే తెల్లవారే ముందు రాత్రి గాఢ అంధకారంగానే ఉంటుందనే విషయం మనందరికీ తెలుసు. అందువల్ల ఇప్పుడున్న చీకటి, రాబోయే ఉషోదయానికి సూచికే కదా! ఇంతగా ఈదీర్ఘ భయంకర కాళరాత్రి ఉన్నట్లే, రేపటి అరుణోదయం కూడా అంతటి సుందర ప్రకాశమానంగా వెలుగులు చిమ్ముతూ ఉండవచ్చుకదా! పీడకలతో కూడిన రాత్రి తర్వాత నవచైతన్యంతో లోకం మేలుకోదా! (If winter comes can spring be far behind?) భౌతిక ప్రాణికాల తో వ్యవహరించే మానసిక శక్తిపై ఆధారపడిన నేటి నాగరికత ముగియ బోతోంది. అది ప్రపంచానికి ఏం చేసిందని మనం ఇక్కడ చర్చించ వద్దు. ఒక నూతన ఆధ్యాత్మిక శకం రాబోతున్నది. మానవ పరిపాలన పూర్తి అయింది. దైవ రాజ్యం రాబోతున్నది.

దానికిగాను సదవగాహనతో మనం చేయవలసింది ప్రస్తుత అంధకార, కల్లోల పరిస్థితులను కాంతిమంతము, సామరస్యభరితము చేయటానికి తగిన మార్గాలను అన్వేషించడమే.

దానికిగాను అనేక మార్గాలు సూచించబడినాయి. రాజ్యాంగ బద్ధమైనవి, సాంఘిక, నైతిక, మతపరమైనవి. అయితే ఇవేవీ కూడా ఆ గురుతర బాధ్యతను సమర్థవంతంగా నిర్వహించలేక పోయాయనే చెప్పవచ్చు. ఒక నూతన ఆధ్యాత్మిక భావం పాదుకొలుపుతేనే మానవులలో నవచైతన్యం వెల్లివిరిసి సాధకులంతా అనుక్షణం తమకు అడ్డు కలిగిస్తున్న కష్ట పరంపరలను అధిగమించగలరు. ఒక నూతన ఆధ్యాత్మిక జ్యోతి అవతరించ బోతున్నది. మున్నెన్నడు యెరుగని ఒక దివ్య, నవ్య ఆధ్యాత్మిక శక్తి దైవీభావ వీచిక భువిపై ప్రభవించి, ప్రసరించి, రూపుదిద్దుకుని, అభివ్యక్తీకరింపబడుతుంది.

మూలం : శ్రీమాత

అనువాదం : అమరవాది ప్రభావతి

అమరవాది వెంకట రామశాస్త్రి

భూమిపై అతిమానస అవతరణ

1956 ఫిబ్రవరి 29

బుధవారం యధావిధిగా ధ్యానం జరుగుతున్న సమయం :

ఈ సాయం సంధ్యా సమయంలో దైవ సన్నిధి ఎంతో స్పష్టంగా, భౌతికంగా మన మధ్య ప్రస్ఫుటమౌతున్నది. నేను ఈ విశ్వాన్ని మించిన ఒక సజీవమైన సువర్ణమయ రూపాన్ని ధరించాను. నా ముందు ఒక పెద్ద బరువైన బంగారపు తలుపు వుంది. ఆ తలుపే ఈ లోకాన్ని దైవానికి వేరుచేసే మధ్య అడ్డు. నేనుదాన్ని చూస్తూనే ఒకే ఒక చైతన్య ప్రకంపనంతో " ఇక సమయం వచ్చేసిందని గ్రహిస్తూ, దృఢంగా సంకల్పించి, నా రెండు చేతుల్తో ఒక బంగారు సుత్తిని పైకి తీసుకొని ఒకే ఒక్క దెబ్బ కొట్టాను. అంతే ఆ బంగారపు తలుపు కాస్తా తునా తునకలై పోయింది. "

అంతే. అప్పుడు అతి మానస ప్రకాశ, శక్తి, చైతన్యాలు అమిత వేగంతో నిరాటంక ప్రవాహధారలుగా భువిని ముంచెత్తవచ్చాయి.

1956

ఫిబ్రవరి 29-మార్చి 29

ప్రభూ! మీరు సంకల్పించారు, నేను నెరవేర్చాను

ఒక నూత్న ప్రకాశం భువిపై వెల్లివిరిసింది.

ఒక క్రొత్త లోకం ఆవిర్భవించింది.

ఏవి జరిగి తీరుతాయని ప్రమాణ పూర్వకంగా

చెప్పడం జరిగిందో, అవన్నీ నెఱవేర్చబడినాయి.

మూలం : శ్రీమాత

అనువాదం : సి.హెచ్ హర్షవర్ధన్.

అతిమానస అవతరణ పర్యవసానం

మన ఈ భువిపై గల సృష్టిలోనికి అతిమనస్సు అవతరించి నందు వల్ల మానవాళికి కలిగే ప్రయోజనమేమిటి?

అజ్ఞాన, అచేతనా ప్రపంచంలో జన్మించినప్పటికీ, ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వానికి, ఆధ్యాత్మిక ప్రకృతికి సంబంధించిన వెలుగు, శక్తి, ఆనందాల చేతనకి యెదిగి, వికసించగల, సామర్థ్యం ఈ మానవ జాతికి ఉన్నది. అలాంటి జాతికి అతిమనస్సు అవతరణ వల్ల కలిగే ప్రయోజనం ఏమిటి?

అతి మనస్సు, దానిసత్య-చేతన (ఋత-చిత్) ఎంతో మహోన్నతమైన ఒక సృజన శక్తి. భౌతిక జీవనంలోనికి అది అవతరించడమంటే, ఏ విధమైన ప్రాముఖ్యత లేని ఏదో ఒక నూతన దృశ్యాన్నో లేక ఉన్నత విషయాన్నో ఆ జీవితానికి జత చేయడం మాత్రమే కాదు. లేదా మిగిలిన భౌతిక జీవనాన్ని పెద్దగా ప్రభావితం చేసే ఫలితాలనివ్వని, పరిమితమైన ప్రాధాన్యం కలదాన్ని ఆ జీవితంలో ప్రవేశ పెట్టడం కూడా కాదు. లేదా దానిని ఆ జీవితం ముందుంచడం కూడా కాదు.

ఏ పదార్థ ప్రపంచంలో జోక్యం చేసుకోవాలని అతిమనస్సు అందులోకి అవతరించిందో, దానిమీద అది గొప్ప ఫలితాన్ని సాధించలేక పోవచ్చు. పృథ్వీ జీవన దృక్పథంలో గాని, వికసనంలో గాని సమూలమైన మార్పును తీసుకురాలేకపోవచ్చు. అయినా ముఖ్యంగా మొత్తం మానవ జాతిమీద, బ్రహ్మాండమైన ప్రభావం చూపించడంలో మాత్రం అది విఫలం కాదు.

ఆ ప్రభావం, అది తీసుకొచ్చే మార్పు ఎంతో మహోన్నీయంగా, అపారంగా వుంటుందని చెప్పకతప్పదు.

అది, అతిమనస్సును ఇచట ప్రతిష్ఠించడం, అతిమానస జీవుల జాతిని భువిపై పెంపొందించడం మాత్రమే గాకుండా, మనస్సును ఉద్ధరించే, దాని రూపాన్నే మార్చివేసే పరివర్తనను, మనస్సులో తీసుకొస్తుంది. ఆ పరివర్తనకి అనివార్య పర్యవసానంగా, మానసిక జీవియైన మనిషి చేతనలో మార్పుసంభవిస్తుంది. అదేవిధంగా అతని జీవనాధార సూత్రాలలోనూ, జీవన రూపాలలోనూ, కార్యాచరణ విధానాల్లోనూ, అతని మొత్తం జీవననిర్మాణంలో, జీవన సరళిలో సమూలంగా దాని రూపాన్నే మార్చివేస్తుంది. అతి మానస చేతనలోనికీ, అతిమానస జీవితంలోనికి మనిషి ప్రవేశించేందుకు మార్గం సుగమం చేస్తుంది.

అటువంటి సమూలమైన రూపాంతరీకరణవల్లే అతిమానస జాతి సృజించబడుతుందని మనం గ్రహించాలి. ఎందుచేతనంటే, అంతకంటె తక్కువ స్థాయి రూపాంతరీకరణమే అయినప్పటికీ, చేతనలో చెప్పకోదగ్గ ఉద్ధరణ, వికాసం వల్ల, దైహిక యంత్రాంగంలో మార్పువల్ల, దాని ఆంతరిక మరియు పరిణామాత్మక మానసిక, ఆధ్యాత్మిక సామర్థ్యాలు, శక్తులవల్ల, తన, ఆదిమ జంతుస్థాయి నుండి మానవ జాతి పరిణామమిది. కాని అటువంటి సంపూర్ణ రూపాంతరీకరణ ఇంకా జరగకపోవచ్చు. కాని సత్య-తత్వం ఇంత వరకూ, ఇచటగల, జ్ఞానాన్వేషణ చేస్తున్న అజ్ఞాన స్థితిని తొలగించింది. పాక్షిక జ్ఞానాన్నైనా సాధించ

గలిగింది. ఇక అపుడు మానవ మనస్సు వెలుగు సంధ్యల మధ్యంతర మార్గంలో నివసించదు. అజ్ఞాన సేవకునిగా, దానికి సహాయకారిగా కాకుండా, సత్యం, దోషం కలిసిన మిశ్రమ జ్ఞానాన్ని సరఫరా చేసేదిగా ఉండదు. వెలుగుతో నిండి, తన్ను తాను తెలుసుకొన్న శక్తిగా, అతిమానస అవతరణ పర్యవసానంగా, మానవమనస్సు తయారుకాగలదు.

మనస్సుకు మూలాధారం అతిమనస్సు. మనస్సు, అతిమనస్సు యొక్క నిమ్న స్థాయి, ఒక ప్రత్యేక కార్యంకోసం పరిమితమై, సత్యాన్ని స్వీకరించడానికి తగినంతగా ప్రకాశవంతమైన ఒక పాత్రగా, కనీసం, తాను నిర్వహించే కార్యాలు దోషరహితంగా చేయగలిగేట్లు, అతిమనస్సు అవతరణ పర్యవసానంగా, ఈ మనస్సు తయారుకాగలదు.

అతి మనస్సులేక సత్య-చేతనకు సంబంధించి నిమ్నస్థాయిలో, పరిపూర్ణ మనస్సు లేదా ప్రకాశ మనస్సుతో, వైశ్వానిక అజ్ఞాన పాలనలో గల ప్రస్తుత పరిస్థితుల నుండి విముక్తమయే, పృథ్విపై భౌతిక దేహంతో నివసించే నూతన మానవజాతి తయారవుతుంది.

ఏదేమైనప్పటికీ ఆ మానవ జాతి, సత్యాన్ని స్వీకరించి, మనస్సుకు సంబంధించినంత వరకూ, సమస్త శక్తులనూ, సాధ్యం చేయగల సామర్థ్యం కలిగి వుంటుంది. కనీసం ఆలోచనలోనూ, జీవితంలోనూ అతిమనస్సు యొక్క నిమ్నస్థాయినుండి జీవన సరళిని కొనసాగించే జాతిగా ఒక నూతన మానవజాతి, అతిమనస్సు అవతరణ పర్యవసానంగా భువిపై తయారవుతుంది.

భువిపై దివ్య జీవనమని మనం చెప్పకొంటున్న జీవితంలో, ఆ జీవన సరళి ఒక భాగంగా తయారవుతుంది. పూర్తిగా అజ్ఞానంలో లేదా అజ్ఞాన ప్రభావం క్రింద గాకుండా, దివ్య జ్ఞానంలో జరిగే పరిణామ ప్రారంభాలుగా ఆ జాతి జీవన విధానాలుంటాయి. కాలక్రమేణా ఇది మొత్తం మానవాళినంతా ఆలింగనం చేసుకుంటుందా, లేక ఆమానవుల్లో బాగా పురోభివృద్ధి సాధించిన కొద్దిమందికే పరిమిత

పొతుందా అనేది, పరిణామంలోనే ఉన్న ఉద్దేశ్యంమీద ఆధారపడి వుంటుంది. లేదా విశ్వానికి మార్గదర్శకత్వం వహించినడుపుతున్న విశ్వాతీతలేక, విశ్వగత దివ్య సంకల్పం మీద ఆధారపడి వుంటుంది. పృధ్విపై అతి మనస్సు అవతరణను మాత్రమేగాక దాని సమస్త సహజ పర్యవసానాలు ఒక అతి మానస జాతిలో వాస్తవరూపం దాలుస్తాయని మనం భావించాం.

ఒక సంపూర్ణ నూతన కార్యాచరణలో నూతన మానవ జాతికి సంపూర్ణ పురోభివృద్ధికి, నూతన సృష్టి క్రమంలో ఆ జాతికోభద్రమైన స్థానం, అతిమానస అవతరణ పర్యవసానంగా లభిస్థాయని కూడా మనం భావించాం.

మూలం : శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : కె .వి.రావు

భవిష్య మానవుడు

భవిష్య మానవుని లేక అతి మానస మానవుని కల్పన చేసుకోవటంలో మనం ముందుగా జాగ్రత్త వహించాలి. ప్రస్తుత సాధారణ మానవుని నమూనాగా స్వీకరించి, అతనిని ఉన్నతంగా పెంపు చేయటం, పరిపూర్ణంగా తీర్చిదిద్దటం లాంటి పొరపాటు చేసే అవకాశం లేకపోలేదు, కాబట్టి దీని నుంచి తప్పించుకోవటానికి మనం జీవ పరిణామక్రమం నుంచి నేర్చుకున్న పాఠాలను శ్రద్ధగా అధ్యయనం చేయాలి.

ఒక నూతన ఆధారసూత్రం, ఒక నవచైతన్యం, ఒక నూతన శక్తి - ఈ భూమిపై వీటి అభివ్యక్తీకరణ, - ఒక నూతనజీవజాతి ఆవిర్భావం ప్రకటిస్తుంది. ఇది మనం గమనించాం. అదే సమయంలో క్రొత్త జీవజాతి, గతంలో లేని కొన్ని నూతన చైతన్య శక్తులను సంతరించుకుంటుంది. గతంలో తనకు స్వతస్సిద్ధంగా ఉండే కొన్ని

శక్తులను కోల్పోతుంది. ఉదాహరణకు - ఇంతవరకూ దివ్య ప్రకృతి తుది పరిణాభివృద్ధి దశలో ఉన్న మనిషికి పూర్వీకుడైన కోతికి, మనిషికి ప్రముఖంగా కనపడే తేడా ఏమిటి? కోతిలోని ప్రాణిక శక్తి, శరీర దృఢత్వం, సమర్థత పరిపూర్ణగరిష్ట స్థాయికి చేరుకోవటం గమనిస్తాం. ఆ శారీరక దారుఢ్యం, శక్తులను, తర్వాత ఆవిర్భవించిన జీవజాతి (మనిషి) కోల్పోయాడు. మనిషి అయితే అత్యద్భుతంగా చెట్లు ఎక్కడం, తలక్రిందులుగా మొగ్గలు వేయడం, అగాధాలు, కొండలు అవలీలగా దాటడం లాంటి శక్తులను కోల్పోయాడు. ప్రత్యామ్నాయంగా (కోతికిలేని) నిర్మాణాత్మక హేతువాద శక్తి, బుద్ధి, వివేకం మనిషికి సంక్రమించాయి. మనిషితోనే భూమి మీద మనో జీవనం ఆరంభం అయింది. మనిషి సారభూతంగా మనోజీవి. మానసిక సంభావ్యతలు కోతిలో నిద్రాణంగా ఉన్నట్లుగానే మానసాతీత సంభావ్యతలు మనిషిలో ఉన్నాయి. ఇతరలోకాలు, ఇతర ప్రజ్ఞలు, ఇతర చైతన్య భూమికలు భవిష్యమానసాతీత వాగ్దానాలుగా మనిషిలో నిద్రాణంగా ఉన్నవి. వాటిని తాను సంభావించుకోగలడు.

నిజానికి కొంతమంది, అతితక్కువ మనుష్యులు అతీత లోకంలో నివసిస్తారు. అదే మనం ఆధ్యాత్మిక లోకం అంటాం. కొంతమంది నిజంగానే ఆ అతీతలోక నివాసులుగా అవతరిస్తారు. అయితే వారు అసాధారణంగా ఉంటారు. వారు జాతికి దారిచూపే పురోగాములు. భవిష్యసిద్ధికి బాటలు వేసేవారు. అసాధారణ మనుష్యులు గా దేశకాలాలలో అలాఅలా విసిరేసినట్లుగా ఉంటారు వారు. ప్రత్యేక లక్షణాలతో కనపడతారు. క్రొత్తగా ఆవిర్భవింపబోయే నవజాతికి నమూనాలు వారు.

నేటి మానవుడు హేతువాదం చేత జీవితాన్ని నిర్దేశించు కుంటున్నాడు. మానసిక కార్యకలాపాలు తనకు సర్వసాధారణం. గమనించి చూడటం (Observation) అనుమాన ప్రమాణాలు తనకు

విజ్ఞాన సాధనాలు. హేతువాదం చేత, హేతువాదం ద్వారా జీవితంలో నిర్ణయాలు తీసుకుని మార్గనిర్దేశం కావించుకుంటాడు, లేదా కావించుకుంటున్నాను అని అనుకుంటాడు.

క్రొత్త జాతిది అంతర దృష్టి, అంతఃకరణ ప్రవృత్తి (intuition) వీటిచేత జీవితం నియంత్రమవుతుంది. అంటే సూటిగా అంతరంగ దివ్య నియమగ్రహణ శక్తి చేత నిర్దేశించబడుతుంది. కొంతమంది మానవులకు వాస్తవంగా అంతఃకరణ ప్రవృత్తి యొక్క అనుభూతి నిస్సందేహంగా కలుగుతుంది - అడవుల్లో నివసించే గొరిల్లాలకి వాస్తవంగా క్షణిక వివేకము కలిగినట్లుగానే మానవాళిలో అంతశ్చేతన నలవర్చుకున్నవారు సద్యోంతర దృష్టి తాలూకు ప్రజ్ఞకలవారు (the faculty of intuition) ఎంతో కొంత మంది ఉంటారు. నిర్మలమైన చూపుటద్దంవలె, మంద పవనం లేని నాటి నిశ్చల సరోవరంలా మనసు సంపూర్ణంగా నిశ్శబ్దమై ఉన్న వేళ, నక్షత్ర కాంతులు పైనుంచి నిశ్చలోదకంలో అలవోకగా ఒదిగి ఉన్నట్లు, లోనున్న సత్యచేతన -అతిమానసము-యొక్క దివ్యకాంతి నిశ్శబ్ద మానస సరోవరంలో వెలుగొంది సద్యోంతర దృష్టి ఉద్భవిస్తుంది. అటునుంచి నిశ్శబ్దవాక్కును వినటానికి అలవాటు పడినవారికి ఇదే వారి క్రియాకలాపాలకు పురిగొల్పే ప్రేరణ అవుతుంది. సాధారణ మానవులు అయితే హేతువు కనపర్చే చిక్కుదారులు పట్టి అగమ్య గోచరులుగా పోతారు. వారు (క్రొత్తజాతి) అంతఃకరణ జీవన ప్రవృత్తి, ఉన్నతసహజ ప్రచోదనయై, బలమైన, నమ్మకమైన ఆ చేయూతతో సూటి మార్గాన పోతారు.

ఈ ప్రజ్ఞ ఇప్పటి జాతికి అసాధారణం, అపురూపము. కాగా-భవిష్యమానవుడికిది సర్వసామాన్యము అవుతుంది. కాని బహుశః దీని ఎడతెగని ఆచరణ, హేతువాద ప్రజ్ఞలకు హానికరమవుతుంది. కోతి యొక్క అత్యంత భౌతిక (శారీరిక) సామర్థ్యం మానవుడు కోల్పోయినట్లుగానే మానవుని యొక్క అత్యంత మానసిక సార్థమును - తనని తాను, ఇతరులను- మోసగించే మానసిక ప్రజ్ఞ అతిమానస మానవుడు కోల్పోతాడు.

మనిషి తన మస్తిష్కం గురించి ఎంతో గొప్పగా చెప్పకుని గర్వపడుతూ ఉంటాడు. నిజమే. కాని ఇక మీదట నుండి తనలో అంతర్గతంగా, నిర్ఘంధంలో ఉన్న ఉన్నతతర శక్తిని విముక్తం కావించుకుని తన మేధోపరమైన శక్తి దీనికి సమంకాదని ధైర్యంగా ప్రకటించుకోవాలి. ఆవిధంగానే అప్పడు అతిమానస శక్తికి మార్గం సగమవుతుంది. ఇక మీదటనుండి ఏకాగ్రతతో అతిమానస శక్తిని కనుగొని, దీనిపైనే ధ్యాస కలిగి ఉండాలి. ఇకనుంచి తన వేదాంతము, కళలు, విజ్ఞాన శాస్త్రము, నైతిక సూత్రాలు, సంఘజీవనము, సాధారణ ప్రవృత్తులు మనసు చుట్టూ పరిభ్రమించే శిక్షణలు కాబోవు. మానసిక జీవనానికి అతీతంగా ఉండే ఉన్నతతర దివ్యసత్యాన్వేషణ మార్గాలుగా భౌతిక జీవనంలోకి అతిమానస శక్తిని తీసుకుని వస్తాయి. ఈ అన్వేషణయే వాస్తవమైన దానికై చేసే అన్వేషణ అవుతుంది. మరి ఇదే సర్వోన్నత సత్యము, స్వభావము కాబట్టి.

కాకపోతే, ఆ (నిజ) సత్వమునకు మనము ఇంకా యెదగలేదు. ఎదగాలి. అదే కావాలి. we have to become. కాని అది నీషే కీర్తించిన బలమైన ప్రాణిక ఇచ్ఛాశక్తి కాదు. not the strong vital will, but a spiritual will and spiritual nature. ఆధ్యాత్మిక సత్వము, ఆధ్యాత్మిక స్వభావము. మనం అతిమానసం గురించి ప్రస్తావించేటపుడు బాహ్యంగా శక్తివంతము, అపరిపూర్ణము అయిన నీషే యొక్క Superman భావనతో (Confuse) పొరబడకూడదు.

Superman అనే మాట నీషే సృష్టించాడు. ఎవరైనా భవిష్యమానవ జాతిని గురించి ప్రస్తావించినపుడు నీషే యొక్క Superman భావన మనకిష్టం ఉన్నా లేకున్నా వెంటనే స్ఫురిస్తుంది. వర్తమాన అసంతృప్తికర మానవజాతి నుంచి Superman వెలువడాలి అనేది వాస్తవంగా మన తక్షణ కర్తవ్యం. ఇది నిజంగా వివేకవంతమైన భావనయే. వాస్తవానికి ఆయన సూత్రం మన యొక్క లక్ష్యం - " to

become ourselves." మనం నిజంగా మనం కావాలి. అంటే మనిషి తన యొక్క స్వస్వరూపమును తెలుసుకోవలసి ఉన్నాడు. తన నిజస్వభావానికనుగుణంగా తనకు తానుగా - ఏ బాహ్య ప్రేరణ లేకుండా మనుగడ సాగించవలసినవాడుగా ఉన్నాడు. కాకపోతే నీషే చేసిన పొరపాటు మనం చేయకూడదు. అతని అతి మానవుడు భూతద్దంలో చూపబడినవాడు. అతిశయోక్తిగా చెప్పబడినవాడు. శక్తియే (not spiritual) అతని ప్రాబల్యం. మిగిలిన మానవీయ లక్షణాలన్నీ శక్తి బరువుకి అణగద్రొక్కబడుతవి. అలాంటిది మనకు ఆదర్శంకాదు. ఇపుడు మనకు బాగా కనిపిస్తున్నది అదే. ఈ శక్తి - కేవలం శక్తి ఆరాధన మనలను ఎక్కడికి తీసుపోతోందో చూస్తున్నాం. బలవంతుడు చేసే అత్యాచారం - ఖండఖండాల సర్వనాశనానికి దారితీస్తుంది.

ఇది కాదు. Supermanhood కి మార్గమిలా కానే కాదు. అతిమానసమానవత జీవాత్మ పరిపూర్ణ వికసనంలోనే ఉన్నది. మానవుడు ఆధ్యాత్మీకరణకి ఒక్కసారి అంగీకరించగలుగుతే మాత్రం అంతా మారిపోతుంది. సర్వమూ సుగమమవుతుంది. తనకుతానుగా తన సత్వములో సత్యసిద్ధిపొంది దానికి విధేయంగా ఉన్నప్పడు ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక జీవన పరిపూర్ణత లభ్యమవుతుంది. తన నిజస్వభావం తాను తెలుసుకొని, అదే తాను అవాలి. ఇది జంతు సహజ ప్రవృత్తి వలె, అచేతన కౌశలం కాకూడదు. అంతః కరణ ప్రవృత్తిలో పరిపూర్ణంగా, సమగ్రంగా చైతన్యవంతం కావాలి.

భవిష్యత్తులో, ఆధ్యాత్మిక పరిణామం మానవాళికి దివ్య భవితవ్యం కాబోతుంది. ఇది గుర్తించి ఇందుకు సహకరించినవారు మానవుని భవిష్యత్తుకు సహకరించిన వారవుతారు. ఈ నవయుగంలో మానవునికి అత్యావశ్యకమైనది నేటిమానవాళి ఆధ్యాత్మిక మానవాళిగా పరిణామం చెందటం లేదా పరివర్తన చెందటం. ఎలాగంటే జాంతవిక

మానవుడు గొప్ప మానసిక మానవుడుగా పరివర్తన చెందినట్లుగానే.

వాళ్ళు ఎలా ఉంటారంటే - ఒక ప్రత్యేకమైన నమ్మకానికి, మతానికి నిబద్ధులై ఉండరు. ఎవరి నమ్మకాలకి వారిని వదిలేస్తారు. ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనయే వారికి ప్రధానం. వారునమ్మేది అదే. ఈ పరివర్తన బాహ్య యంత్రాంగం వల్ల లేదా వ్యవస్థలవల్ల వస్తుందని పొరబడరు. ఇది ప్రతివ్యక్తి అంతరంగంలో అనుభవించి జీవించవలసిన సత్యం అని తెలుసుకుంటారు. అలాకానపుడు వాస్తవం కాబోదు అని తెలుసుకుంటారు. దీని నెన్నటికీ మరువరు.

మత సంబంధమైన నమ్మకాలు, ఆరాధనావ్యవస్థలు అప్రధానమవుతాయి. అలాగే నైతిక నిబంధనలు, ప్రవర్తనాని యమావళి, ఆచారాలు కూడా. ఇవన్నీ వాటి ప్రాధాన్యతను కోల్పోతాయి.

వాస్తవానికి మానవ జీవితంలో నైతిక సమస్య అంతా ప్రాణిక, మానసిక ఇచ్ఛా శక్తుల యొక్క ప్రచోదనల పెనుగులాటలో కేంద్రీకృతమై ఉంటుంది. వ్యక్తిగత, సాంఘిక జీవనాలు ప్రాణిక ఇచ్ఛా శక్తికి విధేయంగా ఉంటే అవి నైతిక జీవనాలు అవుతవి. ప్రాణిక, మానసిక ఇచ్ఛా శక్తులు రెండూ కూడా అతిమానసానికి విధేయంగా, మానసిక జీవనాన్ని అధిగమించిపుడు నిజమైన ఆధ్యాత్మిక జీవనం - అతి మానస జీవనం- ఆరంభమవుతుంది. ఎందుకంటే అతిమానస జీవుని ధర్మము, న్యాయము తన అంతరంగంలోనుంచి ఉద్భవిస్తుంది. అదే దివ్య శాసనంగా ప్రతివ్యక్తి కేంద్రంలో ప్రకాశిస్తుంది. ఆ కేంద్రంనుంచి జీవనాన్ని శాసిస్తుంది. దివ్య శాసనం అభివ్యక్తీకరణలో బహుళంగాను, మూలాధారంలో ఒక్కటిగాను (ఏకమేవ) ఉంటుంది. ఏకత్వం సామ రస్యంతో కూడిన సర్వోన్నత దివ్య ఆదేశంగా భాసిస్తుంది.

మూలం : శ్రీమాత

అనువాదం : కర్రా వెంకటేశ్వర్లు.

సుందర భవితవ్యం

అంతా మారుతుంది, ఈ యాంత్రిక ప్రపంచాన్ని తలక్రిందులు చేసే ఇంద్రజాల సువ్యవస్థ అలరారుతుంది. ఈ మానవ లోకంలో మహనీయ అతిమానవ జాతి పరిఢవిల్లుతుంది.

ప్రకృతి జ్యోతిర్నివహ శిఖరాలలో, పరమాత్మ భూమికపై జీవన సామ్రాజ్య చక్రవర్తిగా దివ్యమానవుడు అభిషిక్తుడవుతాడు.

ఈ భువనాన్ని స్వర్గసీమగా మారుస్తాడు. మనిషి అజ్ఞాన హృదయాన్ని దైవంపైపు, సత్య మహత్వంపైపు సముద్ధరిస్తాడు. మనిషి మర్త్యత్వాన్ని దివ్యత్వ దిశగా లేవనెత్తుతాడు. పరిమిత సరిహద్దుల నుండి ఒక మహాశక్తి విముక్తమవుతుంది. మృత్యుదేవతకరాళ హస్తాలకు అందని ఔన్నత్యాలపై మర్త్యత్వం తేజరిల్లుతుంది. సమున్నత జీవన శిఖరాలు అమృతత్వపు మహాలోచనలతో ప్రదీపిస్తాయి. జీవన పునాదులలో (పేరుకున్న) చీకట్లను భగవత్ మహత్కాంతి మటు మాయం చేస్తుంది. పరిణమించే కాల ప్రస్థానంలో సృష్టి సర్వస్వం ఒకే దివ్య ప్రణాళికగా విరాజిల్లుతుంది. ఒక దివ్య సామరస్యం భువన నియతిగా మారుతుంది. సౌందర్యం, ఆనందం జీనవ సంవిధానాన్ని పునర్నిర్మిస్తాయి. పార్థివ శరీరం సైతం భగవంతుడ్ని స్మరిస్తుంది. మర్త్యత్వం (వలయం) నుండి ప్రకృతి ఉపసంహరించుకుంటుంది. పరమాత్మ మహాగ్నిశిఖలు తమోమయ జగత్తును నడుపుతాయి.

ఆకాంక్షించే ఆలోచనా తీరాలలో ఒక మహావిజ్ఞానం మహత్స్వానికి భగవంతునికి సంవిధాన పరుస్తుంది. అతి మనస్సు ఈ ప్రపంచంలో భగవత్ రోచిర్నివహాన్ని ప్రసరింపచేస్తుంది. సమా కర్షిత హృదయం భగవత్ ప్రేమ సుధారస పారవశ్యం చెందుతుంది.

ప్రకృతి మహోన్నత శీర్షంపై కాంతి కిరీటం మెరుస్తుంది. ప్రకృతి సుస్థిర భూమికలో కాంతి సామ్రాజ్యం భాసిస్తుంది.

భూమికి మించిన ఒక మహనీయ సత్యం భూమిని ఆవహిస్తుంది. మానవ రహదారులపై తన సూర్యకిరణాలను విరజిమ్ముతుంది.

ఒక అప్రతిహత చిచ్ఛక్తి ఆలోచనను నడుపుతుంది. భవిష్యత్‌లోకి వీక్షించే ఒక అనంత శక్తి, మానవ జీవితాన్ని శాసిస్తుంది.

మానవ హృదయాలలో అమృతత్వ అగ్నిజ్వాల రగులుతుంది. నిశ్చేతన మందిరంలో ఒక ఆత్మ మేలకుంటుంది. మనస్సు భగవత్ దర్శన దేవాలయమవుంది. శరీరం అంతస్ఫూర్తి ప్రజ్వలిత ఉపకరణం అవుతుంది. జీవితం భగవంతుని దృశ్యమాన శక్తి ప్రవాహంగా మారుతుంది. ఈ భువనమంతా భగవంతుని అభివ్యక్తధామంగా వెలిగిపోతుంది. మనస్సులోని అజ్ఞానం, జీవన శరీరాలు ఇక ఎంత మాత్రం ఆ వెలుగును దాచలేవు. ఒక పరిపూర్ణ దివ్య హస్తం ప్రతి సంఘటనను, ప్రతిచర్యను తీర్చిదిద్దుతుంది. పరమాత్మ నేత్రాలే ప్రకృతి నేత్రాలవుతాయి. పరమాత్మ శక్తి ప్రకృతి శక్తిని ఆవహిస్తుంది. ఈ ప్రపంచం భగవంతుని దృశ్యమాన బృందావనమవుతుంది.

అనువాదం : కె. యజ్ఞన్న

(శ్రీఅరవిందుల 'సావిత్రి' నుండి)

నిమ్న ప్రకృతి నుండి బయటపడేందుకు కీలకం

- శ్రీమాత

............నిజం చెప్పాలంటే, నిమ్న ప్రకృతికి అతీతంగావున్న దివ్య జ్యోతిలో నీవు కుదురుకొననిదే అహిత శక్తులనుండి బయటపడడం కుదరదు. అప్పుడు 'అహిత శక్తులు' అన్నమాట తన అర్థాన్ని పూర్తిగా కోల్పోతుంది. అక్కడ ప్రగతిశీల శక్తులు మాత్రమేవుండి, నీవు ప్రగతిని సాధించే వరకు అవి ఊరుకోవు. అది అలా జరగాలంటే నీవు నిమ్నార్థగోళము (Lower Hemisphere) నుండి బయటి పడి తీరవలసిందే.....

దీనికి భిన్నంగా బలమైన మరియు పటిష్టమైన తనను తాను మరింత శక్తివంతముగా అభివ్యక్తము చేసుకొనే వేరొక అర్ధగోళమిక్కడ వుంది. దానినెలా చెప్పాలి! అది నీ వల్ల కాదు. చేతన యొక్క

ప్రామాణికత మారాల్సిన అవశ్యకత అగుపిస్తుంది. అదేదో అన్నింటికీ అతీతంగా మనం చేరుకోవాల్సినది లేదా ఒక అడుగు మాత్రం ముందుకు వేయడంలాంటిది కాదు. అది మనం చేరుకోవాల్సిన అత్యున్నత, చివరి స్థాయి. దాని స్థాయి పూర్తిగా భిన్నం. ఇక్కడ స్థాయి అంటే అర్థం అక్కడ అంతా సమృద్ధం శోభామయం. శక్తిమయం. అదొక రూపాంతరం అని మనం అర్థం చేసుకోవాలి. అయినా ఏదో మన నుండి దూరమవుతున్నది. నిజానికి అది పూర్తిగా తిరగబడిన చేతన (reversal of consciousness) .

మనం ఆధ్యాత్మిక జీవితం ప్రారంభించగానే, చేతన పూర్తిగా మారిపోవడం జరుగుతుంది. అదే మనం ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో అడుగిడినా మనేందుకు తార్కాణం. సరే. అలాగే అతిమానస చేతనలో అడుగిడగానే, చేతనలో మరింత పూర్తి మార్పుకు లోనవుతాం......

ఎంతవరకైతే ఈ అనుభవం అనేది మనకు సిద్ధించదో అంతవరకూ మనం ఆ దిశగా సాధనా పథంలో ఊర్ధ్వ దిశగా పురోగమిస్తున్నామనే అనుకోవాలి. నీవు ఏదో పొందుతావు. భూమిక సిద్ధం అవుతున్నది. ఊర్ధ్వముఖంగా నీవు ముందుకు సాగిపోతున్నావనుకోవాలి. ఎంత వరకైతే చేతనలో ఈ మార్పు సిద్ధించదో, అంతవరకూ చేసిందే చేస్తుండాలి. ఈ స్థితి పునరావృతం అవుతూనేవుంటుంది, అది మరల మరల జరుగుతూనే వుంటుంది. (అదే సాధన అంటే.)

ప్రతీసారి నీవు బాహ్యతలంలోనే జీవిస్తున్నట్లు అన్పిస్తుంది. ఇలా అనుకోవడం అనేది తిరిగి తిరిగి పునరావృతమౌతుంది. అలా జరిగిన ప్రతీసారీ నీవు అనుకుంటావు. " నేనింతవరకూ బాహ్యతలంలోనే జీవించాను. బాహ్యంలోనే చిక్కుకుపోయాను. అనుభవాలలో, సమర్పణలో, శక్తులలో అన్నింటికీ ఉపరితలంలో మాత్రమే జీవిస్తున్నాను." దీని లోతులలో ఏదోవుంది. ఆ లోతులలో దిగినపుడే

అసలైన దానిని అందుకోగలవు. ప్రతీసారి అదే అనుభూతి. ఇంక అగాధంలో కన్పించిం దంతా ఉపరితలంలోకి వస్తుంది. ఉపరితలంలోకి అంటే అర్థం, ఏదో అస్పష్టమైన, కృత్రిమమైన - కృత్రిమం అనిపించేలా, అది నిజమైనది, సజీవమైనది కాదనిపించేలా - అది కేవలం ప్రతీకగా, ఛాయా మాత్రంగా, ఊహాజనితంగా, ఒక ప్రతిబింబంగా ఉంటుంది. అది అసలైనదికాదు. నీవు మరొక స్థాయికి చేరుకుంటావు. అక్కడ నీవు అసలు మూలాన్ని, శక్తిని, సర్వంలోని నిజస్థితిని కనుగొంటావు. ఇదిగో! ఈ మూలం, ఈ శక్తి ఈ నిజస్థితి, ఇదీ నీ సిద్ధికి సంబంధించిన అసలు వాస్తవం, అసలు స్థితి అనేది తెలుస్తుంది.

అంతవరకూ, మనకు సరైన కీలకం దొరికినట్లుకాదు. అది మన చేతిలో లేదు. అంతే కాదు. అదెక్కడుందో కూడా తెలియదు. అందాకా మనం చేయాల్సింది శ్రీఅరవిందులు చెప్పే సంపూర్ణ సమర్పణం. దైవ సంకల్పానికి పూర్తిగా ఆత్మ నివేదన చేసుకొనడం. అంతే. అవి చీకటిరాత్రులైనా సరే. సిద్ధంగా వుండాల్సిందే.

అక్కడ చీకటి రాత్రికావచ్చు. వెలిగే సూర్యుడు కావచ్చు. తిరిగి చీకటి, వెలుగు, అలా చాలా రాత్రులుండవచ్చుగాక, ఎమైనా సరే సమర్పణను విడిచిపెట్టకూడదు. తుఫానుహోరులో దేనినో ఆసరాగా అంటిపెట్టుకున్నట్లుగా వుండి పోవాల్సిందే. సర్వాన్ని పరమ ప్రభువు చేతుల్లోనే విడిచివేయాలి. ఆఖరి సూర్యోదయం వచ్చేదాకా, అంతిమ విజయం సిద్ధించేరకూ అలా అంటిపెట్టుకొనేవుండాలి. అదంతే.

అనువాదం : కొంగర భాస్కరరావు

రేపటి సంపూర్ణ సిద్ధికోసం

ప్రశ్న :- అమ్మా! మధుమయీ! ఈనవ్య చైతన్యము పట్ల మన వైఖరి ఎలా ఉండాలి?

దానితో నీవేమి చేయాలని కోరుకుంటావో దానిమీద ఆధారపడి ఉంటుంది, అది.

జిజ్ఞాసగా నీవు దానిని పరికించాలని కోరుకున్నట్లైన, దాని నవగతం చేసుకోటానికి, దానిని నీవు గమనించాలి.

అది నిన్ను పరివర్తింప చేయగలదనుకున్నట్లైన, దానికి నీవు ఉన్మీలనమై ఉండి, పురోభివృద్ధికి కృషి చేయాలి.

- శ్రీమాత

కాలము గురించిన చింతనలేక, స్థలము గురించిన భయములేక, అగ్నిజ్వాలలవంటి విషమపరీక్షల సంక్షోభాలనుంచి పరిశుద్ధులమయి, మనగమ్యము- అతిమానస విజయము, - సిద్ధింపచేసుకొనే దిశగా, నిరాటంకంగా, మనము ఎగురుకుంటూ పోవుదము గాక!

రేపటి పరిపూర్ణ సిద్ధినందుకునే వరకు సత్యమునుంచి సత్యమునకు, ఒక్కొక్కమెట్టే పెకెగబ్రాకుతూ పోదము.

- శ్రీమాత

అనువాదం : త్రివేణి

విజయప్రదమైన భవిత

మేము 'జయప్రదమైన భవిత' అని పిలిచే పుష్పాన్ని నీకు ఇచ్చినపుడు దాని ప్రాముఖ్యత ఏమిటో నీకు తెలుసా? అది ఆశావహాన్ని సూచిస్తుంది- అంతేకాకుండా, అది ఒక వాగ్దానం కూడా. ఏమంటే నీవు అతి మానసం అవరోహించిన ప్రపంచంలో పాల్గొనబోతున్నావు. మేము తలపెట్టిన పనికి దాని అవరోహణం విజయవంతమైన పరిపూర్ణమగు ముగింపు కాగలదు. ఆ అవరోహణపు పూర్ణ వైభవం ఇంకా రాలేదు. అదే జరిగితే, జీవితం మొత్తం అంతా మరొక విధంగా ఉండేది. చాలా తక్కువ మోతాదులలో అతిమానసం తన ప్రభావాన్ని చూపిస్తున్నది. ఒకప్పుడు అస్తిత్వంలోని ఒక భాగం, మరొకప్పుడు మరొకటి దాని కౌగిలి అనుభూతికి లోనవుతున్నది లేదా దాని

దివ్యత్వస్పర్శను పొందుతున్నది. కాని అది దాని పూర్తి ఆత్మ-సత్వశక్తితో క్రిందికి దిగివచ్చినప్పుడు, ఒక పరమోత్కృష్టమైన సమూల మార్పుకు మొత్తం ప్రకృతి అంతా లోబడుతుంది. మనం ఆ విజయపు ఘడియకు ఇంకా దగ్గర, దగ్గర అవుతున్నాము. ప్రపంచ పరిస్థితులు అనుకూలంగా తయారయినపుడు, పూర్తి అవరోహణం జరుగుతుంది. అది సర్వాన్ని తనతో తీసుకువస్తుంది. దాని ఉనికి శంకించలేనిది. దాని శక్తి ఏ ప్రతి ఘటనను సహించదు. సంశయాలు, కష్టాలు ఇక ఏ మాత్రమూ నిన్ను బాధించలేవు. ఎందుచేతనంటే, దైవప్రకటన ప్రస్ఫుటమవుతుంది, తెర తొలగిపోతుంది. పరిపూర్ణ దివ్య సాక్షాత్కారం లభిస్తుంది. అంత మాత్రాన, ప్రపంచం అంతా ఒక్కసారిగా దాని ఉనికికి సంబంధించి అనుభూతిని పొందుతుందని కాని, పరివర్తనకు లోనవుతుందని కాని నేను చెప్పటంలేదు. కాని నేను ఏం చెప్తున్నానంటే, ప్రపంచ మానవాళిలో కొద్దిమంది దానిని తెలుసుకొని క్రిందికి అవరోహించిన అతిమానస శక్తిలో పాలుపంచుకుంటారు-అక్కడ నుంచి ఉన్నత రూపాంతరం చెందిన అనుగ్రహం ఎంతో సఫలీకృతంకాగా, దాని ప్రభావం పరిసరాలన్నింటి మీదా ప్రకాశిస్తుంది. అదృష్టవశాత్తు ఆకాంక్షాపరులకు, అజేయమైన ఆ భవిత సఫలీకృతం అవుతుంది. కొత్త ఆధ్యాత్మిక భావాలకు స్పందించిన మానవాళి సహజ స్వభావ సిద్ధ అన్ని అడ్డంకులను అధిగమిస్తుంది. అనుగ్రహం సఫలమవుతుంది.

- శ్రీమాత

అనువాదం : డా॥ టి. ప్రసన్న కృష్ణ

Part - II

గీతా వ్యాసములు

1. గీతాధ్యయనమెందుకు?

1. మా మతమే పరమసత్యం:

ప్రంపంచలో, వైదిక, లౌకిక శాస్త్రాలు, శ్రుతి స్మృతులు, మతాలు, దర్శనాలు, శాఖలు, సంప్రదాయాలు చాలా ఉన్నాయి. జ్ఞాన పరిపక్వతలేని వాళ్ళు, లేక అజ్ఞానులు, వీటిలో కేవలం ఒక దానియందు మాత్రమే అమిత ఆసక్తులై, ఆగ్రంధమే భగవంతుడు చెప్పినదనీ, మిగతావన్నీ బూటకాలనీ అంటారు. తన దర్శనశాస్త్రమే హేతుబుద్ధికి సంబంధించి చివరిమాట అనీ మిగతావన్నీ తప్పులతడికలనీ లేక తన దర్శన శాస్త్రాన్ని ఆశ్రయించి వున్నాయనీ, కనుక వాటిల్లో కొంత సత్యం ఉండి ఉండవచ్చనీ చెప్పి గర్వపడ్తారు. భౌతికశాస్త్ర పరిశోధనలను కూడా గొప్పమతంలాగా పూజిస్తున్నారు. మతంగా పూజించే భౌతికశాస్త్రం పేరుతో, ఈశ్వరుని అంగీకరించే మతాన్ని, ఆధ్యాత్మిక మార్గాన్ని, అజ్ఞానం, అంధవిశ్వాసం అనీ, దర్శన శాస్త్రాన్ని ఆడంబరమైన, రమ్యకల్పన అనీ తిరస్కరిస్తున్నారు. ఈ మూర్ఖతిరస్కారాల్లో, వ్యర్థవివాదాల్లో విజ్ఞులు కూడా తరచుగా పాలుపంచుకోవడం విచిత్రంగా వుంది. వారి నిర్మల ప్రకాశంలో ఏదో తామసికత చోటుచేసుకొని, బుద్ధికి సంబంధించిన అహంకారాన్నో, ఆధ్యాత్మిక గర్వాన్నో పుట్టించి, వారిని పెడదారి పట్టించి వుంటుంది. అయితే మానవ జాతి ఇపుడు కొంచెం సహనం, విజ్ఞతలవైపు మొగ్గు చూపుతున్నట్లు కన్పిస్తుంది. ఎందుకంటే మతం పేరుతోగాని, వాళ్ళు మరో రకంగా శిక్షణ పొందారు లేక వాళ్ళ మనస్తత్వం వేరు అని గాని మనమిపుడు తోటిమానవుల్ని చంపడం లేదు. అదేవిధంగా, మన అభిప్రాయంతో విభేదించిన పొరుగు వారిపై మనమిపుడు దుమ్మెత్తి పోయడంలేదు. సత్యం అన్నిచోట్ల ఉంది. అది మన ఒక్కరి సొత్తు మాత్రమేగాదు అని అంగీకరించడానికి కూడా మనమిప్పడు

సంసిద్ధంగా ఉన్నాం. ఇతర మతాలు, దర్శనాలలో గల సత్యాన్ని, సహాయాన్ని స్వీకరించడానికే వాటిని చూడాలంటున్నాం గాని, వాటిని అసత్యమని నిందించడానికి, వాటిలో తప్పులనుకొన్నివాటిని, తప్పులని విమర్శించడానికి గాదు. అయినా మనమిప్పటికీ మన మత మొక్కటే జ్ఞాన శిఖరాన్ని చేరుకొన్న మతమనీ, ఇతర మతాలు లేక శాస్త్రాలు మన సత్యం యొక్క నిమ్న రూపాలను మాత్రమే చూపుతున్నాయనీ, లేక అర్హతలేని వారిని మన సత్య శిఖరాన్నధిరోహించి సిద్ధంచేస్తున్నవి మాత్రమేననీ ప్రకటించుకొంటున్నాం. ఇంకా మనమిప్పటికీ, మన మభిమానించే గ్రంథం, లేక ఉపదేశంలోని ప్రతిఅక్షరం భగవంతుని ప్రేరణతో వచ్చినదే గనుక, అది శాశ్వత సత్యం అని చెప్పి దానినంతా తు.చ. తప్పకుండా మనపైనా, ఇతరుల పైనా రుద్దజూస్తున్నాం.

2. కాలానుగుణసత్యం, శాశ్వత సత్యం :

కనుక వేదం, ఉపనిషత్తులు లేక గీతలాంటి ప్రాచీన గ్రంథాన్ని తీసుకొన్నప్పడు, ఏ ఉద్దేశ్యంతో దానిని మన చేతిలోనికి తీసుకొంటున్నామో, ఇప్పటి, మరి, ముందుతరాల మానవాళికి ప్రయోజనం కలిగించే ఏ విషయాన్ని దానినుండి పొందాలను కొంటున్నామో దానిని ముందుగానే కచ్చితంగా సూచించడం మంచిది. మొదటి విషయం: ఏకం, నిత్యం, అయినటువంటి ఒక పరమసత్యం ఉన్నదనే దాన్లో ఎట్టి సంశయం లేదు. దానినే మనం అన్వేషిస్తున్నాం. దానినుండే ఇతరమైన సత్యమంతా ఉద్భవిస్తోంది. దాని వెలుగు చేతనే ఇతర సత్యమంతా, జ్ఞాన ప్రణాళికలో తన యధాస్థానాన్ని, యధావివరణను, యథా సంబంధాన్ని కనుగొంటుంది. కాని సరిగ్గా అదే కారణంతో ఆ పరమసత్యం ఒకే ఒక నిశితమైన సూత్రంలో బంధింపబడజాలదు, తన సంపూర్ణ రూపంలో గాని, సర్వసంబంధాలలో గానీ, ఒకే దర్శన శాస్త్రంలో, లేక మత గ్రంథంలో లభించడం కష్టం. లేక ఒకే గురువుతో గాని, అవతారంతోగాని చెప్పబడడం కష్టం. అంతేగాక ఇతర సంప్రదాయాలకు ఆధారభూతమైన సత్యాన్ని మనం అసహనంతో నిరాకరిస్తే, మనకీ పరమసత్యం పూర్తిగా

అర్థం కానట్లే, అంధావేశంతో ఒక సత్యాన్ని నిరాకరిస్తే పూర్ణసత్యంలో దాని స్థానం ఎక్కడో, మనకు తెలియలేదనే అర్థం. అధ్యయానానికి సంబంధించిన రెండో విషయం: ఈ పరమసత్యం ఏకం, నిత్యం ఐనప్పటికీ కాలగమనంలో మానవమనస్సు ద్వారా తనను వ్యక్తం చేసుకుంటుంది. కనుక ప్రతి శాస్త్రంలో రెండు విభాగాలు ఉంటాయి. 1. తాత్కాలికం, నశించిపోయేది. ఇది తాను వ్యక్తమైన దేశ కాలాల్లోని భావాన్ని బట్టి ఉంటుంది. 2. సనాతనం, నశించనిది. ఇది సర్వ దేశ కాలాలకు వర్తించే సత్యం. ఈ పరమసత్య ప్రతిపాదనలో దానికివ్వబడిన వాస్తవ రూపం, రచనా విధానం, ఆధ్యాత్మిక మరియు భౌతిక ఆకారం- ఇవన్నీ కాలంతో పాటు మారిపోయేవి. కనుక కాలాన్ని బట్టి బుద్ధి కూడా తనను మార్చుకుంటుంది. అలా తాను మారుతూ, తాను చేసే సమన్వయాలను కూడా మారుస్తూవుంటుంది, కొత్త సమన్వయాలను సాధిస్తూంటుంది. వెనుకటి శబ్దాలను, సంకేతాలను విడిచి పెట్టి నూతనమైన వాటిని గ్రహిస్తుంది. ఒకవేళ వెనుకటి దానినే ప్రయోగించిన దాని అంతరార్థాన్ని మార్చివేస్తుంది. కాబట్టి తన కాలం వాళ్ళకు గీత ఇచ్చిన అర్థాన్ని, భావాన్ని ఇప్పుడర్థంచేసుకోగలం అని నిశ్చయంగా ఎప్పటికీ చెప్పలేం. బుద్ధి ఇలా మార్చి వేస్తుంది. కనుక ఏది సార్వకాలికం కావడంతో బాటు, బుద్ధికి మించిన దృష్టితో చూడబడుతుందో, దేనిని మనం అనుభవించి జీవిస్తామో, దానికే శాశ్వతమైన విలువ ఉంటుంది.

3. గీతనుండి మనకు కావలసిన సజీవ సత్యం :

కనుక ఆనాటి వారికి సంబంధించిన గీత యొక్క నిగూఢ తాత్త్విక అర్థాన్ని యాథాతథంగా బయట పెట్టడం ఒకవేళ సాధ్యమైనప్పటికీ దానికి నేను విలువనివ్వను. పైగా అలా వెలికి తీయడం సాధ్యంకాదని, ఈనాటికీ వ్రాయబడుతున్న వ్యాఖ్యానాల మధ్య గల అఖాతం మనకు తెలుపుతోంది. ఆ వ్యాఖ్యానాలన్నీ, పరస్పరం అంగీకరించుకొనక పోవడాన్ని అంగీకరిస్తున్నాయి. ప్రతీవ్యాఖ్యానం గీతలో తనతాత్త్విక వ్యవస్థయే, తన ధార్మిక ప్రవృత్తియే ఉన్నదని చెప్తోంది. అంతేగాక

పండితులెంత నిష్పక్షపాతంగా ప్రయత్నించినప్పటికీ, భారతీయ తత్త్వ శాస్త్రాన్ని గురించి, చారిత్రక పరిశోధకులు ఎటువంటి ప్రకాశమయ సిద్ధాంతాన్ని ప్రతిపాదించినా, గీతార్థ విషయంలో జరిగే అనివార్య ప్రమాదాన్ని నివారించలేవు. కాని వాటి తార్కిక రూపాన్ని గాక గీతలోని వాస్తవ సజీవ సత్యాన్ని అన్వేషిస్తే మనకూ, విశాలప్రపంచానికీ ఉపకరించే అంశాలను గీతనుండి వెలికితీయగలిగితే, ఇప్పటి మానవ మనస్తత్వానికి, ఆధ్యాత్మిక అవసరాలకు అనువైన భాషలో చెప్పగలిగితే, అదిగో, అది మనకు లాభం కలిగించేదవుతుంది. నిజమే, ఈ ప్రయత్నంలో గూడా మనవ్యక్తిత్వం నుండి, ఇప్పటి భావాల్నుండి పుట్టిన దోషాలెన్నో అందులో కలిసిపోతాయి. కాని ఈ మహాగీతా శాస్త్రం యొక్క మూలభావంలో మనం మునిగితే, విశేషించి ఆ భావంలో నివసించ ప్రయత్నిస్తే, నిశ్చయంగా మనం స్వీకరించ గలిగినంత వాస్తవసత్యాన్ని, అలాగే వ్యక్తి గతంగా మనకుద్దేశించబడిన ఆధ్యాత్మిక ప్రభావాన్ని, ప్రక్రియాత్మక సహాయాన్ని మనం గీతలో పొందగలం. చివరకు దీనిని ప్రసాదించడానికే శాస్త్రాలు వ్రాయబడ్డాయి. తక్కినదంతా పాండిత్య వివాదం లేక ఈశ్వరవాదం. ఏ పవిత్రగ్రంథాలను, మతాలను, దర్శనాలను ఇలా నిరంతరం నవీకరించి జీవించగలమో, వికాసశీల మానవ జాతియొక్క ఆంతర విచారణలో, ఆధ్యాత్మికానుభవంలో వేటిలోని శాశ్వత సత్యానికి సంబంధించిన ద్రవ్యానికి ఎల్లపుడూ నూతన రూపమిచ్చి, పెంపొందించగలమో, అవియే మానవాళికి సజీవ ప్రాముఖ్యత గలవిగా కొనసాగుతాయి. తక్కినవి గతానికి సంబంధించిన భవ్యస్మారక చిహ్నాలుగానే నిలుస్తాయిగాని, వానిలో భావానికి సంబంధించిన ఎట్టి వాస్తవిక శక్తీ, సజీవ ప్రేరణావుండదు.

4. గీత సంకుచితమైన దాన్ని విశాలం చేస్తుంది :

గీతలో కేవలం ఒకే దేశానికి వర్తించేది, ఒకే కాలానికి వర్తించేది చాలా స్వల్పం. అంతేగాదు గీత భావం ఎంతో ఉదారం, గంభీరం, సార్వత్రికం కాబట్టి దేశకాలాలకు పరిమితమైన ఆస్వల్పాన్ని

గూడా తేలికగా, శ్రమపడకుండా సార్వత్రికం చేయవచ్చు. పైగా అలా చేయడం వల్ల గీతార్థం గాంభీర్యంలోనూ, సత్యంలోనూ, శక్తిలోనూ మరింతగా పెరుగుతుంది. స్వయంగా, ఒక స్థానానికి, పరిమితికి లోనైన తన భావానికి ఇవ్వగలిగిన సర్వవ్యాపక రూపాన్ని గూడా గీతయే తరచుగా మనకు సూచిస్తుంది. ఉదాహరణకు, భారతదేశంలోనే కనుమరుగుకానున్న ప్రాచీన యజ్ఞభావాన్ని తీసుకొని, యజ్ఞమంటే దేవతలకు, మానవులకు మధ్యజరిగే ఆదాన ప్రదానమని చెప్పి ఆ యజ్ఞభావాన్ని అత్యంత సూక్ష్మం, అలంకారికం, సంకేతాత్మకం చేసి వేసింది. అంతేగాక ఇచటి దేవతా భావన, స్థానికం లేకపౌరాణికం గాక పోగా, సార్వజనీనం, దార్శనికంగా మారింది. ఇలా ఈ రెంటినీ మనో విజ్ఞాన శాస్త్రానికి సంబంధించిన వ్యవహారిక సత్యాన్ని, ప్రకృతి యొక్క సార్వత్రిక నియమాన్ని వ్యక్తం చేయడం చేత రెంటినీ తేలికగా అంగీకరించవచ్చు. అంగీకరించిన ఆధునిక మనో భావాలకు వాటిని అన్వయించి, వాటి ఆశయాన్ని విశాలతరం, గంభీరతరం చేయవచ్చు. అపుడు యజ్ఞ భావానికి, దేవతభావానికి అధికతర ఆధ్యాత్మిక రూపం, అధికతర దూరంలో వున్న సత్య ప్రకాశం ప్రాప్తిస్తాయి. ఇలాగే గీతలో మరికొన్ని భావాలున్నాయి - కార్యాకార్యాల్లో శాస్త్ర ప్రమాణం, చాతుర్వర్ణ్యం, చతుర్వర్ణముల ప్రతిపత్తిలో తారతమ్యం, ఆధ్యాత్మిక విషయాల్లో స్త్రీ, శూద్రులకు అధికారం లేదనడం, ఈ భావాలు, చూడగానే, ఈ ఒక్కదేశానికే పరిమితమైనవిగా, ఆకాలానికే పరిమితమైనవిగా కన్పిస్తాయి. వీటి శబ్దార్థాన్ని ఎంతగా నొక్కిచెప్తామో అంతగా గీతబోధనను సంకుచిత పరచి, దాని విశ్వజనీనతను ఆధ్యాత్మిక గంభీరతను తొలిగించి, జన సామాన్యానికి, దాని ప్రయోజనాన్ని పరిమితం చేసి అందించిన వారమౌతాం. కాని శబ్దాల వెనుకనున్న భావాన్ని, ఆశయాన్ని పరిశీలించినట్లైతే, ఆశయం గంభీరం, సత్యం అనీ, భావం దార్శనికం, ఆధ్యాత్మికం, సార్వత్రికం అని ఈ సందర్భంలో కూడా మనం చూడగలం. చూడండి, శాస్త్రమంటే, అసంస్కృత, ప్రాకృత మానవుని అహంకార చేష్టకు బదులుగా మానవ

జాతి తనపై తాను విధించుకొన్న నియమం అనీ గీత తెలుపుతుంది. (ఈ అర్థంలో శాస్త్రప్రామాణ్యం అపేక్షణీయమేగదా). అదేవిధంగా స్వయంగా రూపానికి అందని ఒక ఆధ్యాత్మిక సత్యానికి సంబంధించిన ప్రత్యక్ష రూపమే చాతుర్వర్ణ్యమని మనకు తెలుస్తుంది. ఒక వ్యక్తి చేయవలసిన కర్మ, అతని స్వభావాన్ని బట్టి వుంటుంది. అంటే అది అతని స్వభావం యొక్క సహజ గుణంతో నిర్ణయించబడి (18-47), స్వభావం యొక్క స్వీయ ధర్మ క్రియచేత నిర్వహించబడుతుంది. - గుణకర్మ విభాగశః (4-13). ఈ విధంగా చాతుర్వర్ణ్యం వెనుక ఈ ఆధ్యాత్మిక భావం ఉంది. ఎక్కువగా ఈ దేశానికే ప్రత్యేకమై కన్పించే గీతలోని ఇతర విషయాల వెనుక గూడా ఇటువంటి గంభీరతర భావాలుండడం యదార్థం కాబట్టి, వాటినన్వేషించడం మనకు న్యాయమే.

5. గీతలో సాంఖ్యము, యోగము భిన్నములు గావు :

ఆ కాలం నాటి దార్శనిక పరిభాషను, ధార్మిక సంకేతాలను ఉపయోగించడంచేత గీతలో ప్రవేశించిన లేక దాని నావరించివున్న దార్శనిక సిద్ధాంతంతోగాని, ధార్మిక మతంతోగాని, ఇతర భావంలో అంటే తార్కిక భావంతో మనం వ్యవహరించబోవడంలేదు. గీత సాంఖ్య, యోగములను ప్రస్తావించినపుడు (2-39) మన విచారణకు అవసరమైన అవధులనుమించి, గీతా సాంఖ్యానికి, సంప్రదాయ సాంఖ్యానికిగల సంబంధాలను గాని, గీతా యోగానికి, పాతంజలి యోగానికి, గల సంబంధాలను గాని మనం చర్చించబోవడంలేదు. గీతాసాంఖ్యంలో పురుషుడొక్కడే. ప్రకృతి అతనిశక్తి ; సంప్రదాయ సాంఖ్యంలో ఈశ్వరుడుండడు, పురుషులనే కులుంటారు, ప్రకృతికి స్వతంత్ర సత్త ఉంటుంది. అంతేగాక గీతా యోగం, బహుముఖ, సూక్ష్మ, flexible సౌలభ్యం కలది; కాగా, పాతంజలి యోగం, శాస్త్రీయం, కఠోరం, సఈశ్వరం, అంటే దానికి ఈశ్వరుడుంటాడు. గీతయందు సాంఖ్యం, యోగం ఒకే వేదాంత సత్యం యొక్క ఏకకేంద్రాభిముఖమైన రెండు భాగాలు, లేక వేదాంత సాక్షాత్కారం వైపు సాగిపోయే రెండు సహకార

మార్గాలు- ఒకటి, బుద్ధికి సంబంధించినది, వివేచనాత్మకమైనది. రెండవది, హార్దికం, హృదయానికి సంబంధించినది, ఆచరణరూపం కలిగింది, మరియు అన్నింటినీ సమన్వయంచేసేది; ఇది వివేచన ద్వారాగాక, అనుభవంద్వారా జ్ఞానం పొందుతుంది. గీత సాంఖ్య, యోగముల బోధనల్లో ఎట్టి వాస్తవ భేదాన్ని గుర్తించదు. గీత యొక్క మూలాలు ఎటువంటివైనప్పటికీ, దాని బోధన సార్వకాలికం, సార్వజనీనం. కనుక ఆ మూలాలను చర్చించనవసరంలేదు.

6. గీత సమన్వయం చేస్తుంది, చీల్చదు :

గీతలోని దార్శనిక విధానం, అంటే అది సత్యాన్ని ప్రతిపాదించిన పద్ధతి, తన బోధనలోని అతి ముఖ్యమైన, చిరస్థాయియైన విభాగంగాదు. కాని ఈ విధానానికి మూలద్రవ్యమైన ప్రధాన భావాలు మాత్రం, సర్వదా విలువకలిగినవే, ప్రామాణికమైనవే, ఎందుచేతనంటే ఇది ధార్మిక, బుద్ధి యొక్క భావ చమత్కారాలు లేక ఆకర్షక విచారణలు మాత్రమే కాక, ఆధ్యాత్మికానుభవం యొక్క స్థాయీ సత్యాలు, మన అత్యున్నత మనోభూమికలో నిరూపించుకొనగల యదార్థాలు. సృష్టిరహస్యాన్ని ఛేదింపగోరే ప్రయత్నమేదీ ఈ తథ్యాలనుపేక్షించలేదు. గీత ప్రతిపాదించే పద్ధతియేదైనప్పటికీ అది ఏదోఒక ప్రత్యేక దార్శనిక సంప్రదాయాన్ని సమర్థించడం కోసం గాని, ఏ యోగ విషయాన్నో పోషించడం కోసంగానీ ఉద్దేశించబడలేదు. గీత యొక్క భాషా ప్రయోగం, ఆలోచనా రచన, భావాల సంయోగంలో సమతుల్యత, సాంప్రదాయిక గురువు యొక్క, తీవ్ర ప్రకృతికి గాని, కఠోరతర్కం యొక్క అంతర్భావానికి గాని చెందవు; కారణం, ఇవి ఏదో ఒక కోణాన్నవలంబించి, తతిమ్మా వాటిని వెలివేస్తాయి. పైగా గీతలో, విశాలం, నిమ్నోన్నతం, ఆలింగనాత్మకం అయిన భావగతి కన్పిస్తుంది. ఇది ఒక వ్యాపక, సమన్వయాత్మక మనస్సు, సమృద్ధ, సమన్వయాత్మక అనుభవాల అభివ్యక్తీ అవుతుంది. ప్రగాఢమైన తక్కిన వాటిని వెలివేసే వ్యావర్తక జ్ఞాన పద్ధతులను, భక్తి సాధనలను, భారతీయుల ఆధ్యాత్మికత ఎంత పుష్కలంగా సృజియించిందో, అంత పుష్కలంగానూ ఆ

ఆధ్యాత్మికత తనలో మహాసమన్వయాలను సృజించింది. అలా సృజించబడిన సమన్వయాలలో గీత ప్రముఖ స్థానమాక్రమిస్తుంది. గీత అన్నింటినీ దగ్గరచేర్చి, ఏకం చేస్తుందేగాని, దూరంచేసి విడదీయదు.

7. గీత ఏదో ఒక్కటి మాత్రమే గాదు :

సమస్త విశ్వం యొక్క అస్తిత్వానికి, ఆధారాన్ని గీత ఒకే అవ్యయమైన శుద్ధ సనాతనాత్మలో చూస్తుంది. అయినా అది శుద్ధాద్వైతం గాదు; అభివ్యక్త ప్రపంచంలో, సర్వవ్యాపియగు త్రిగుణ మాయను గురించి గీత తెలియజేస్తుంది (7-14) : అయినా గీత మాయా వాదంగాదు; భగవంతునిలో, భగవంతుని సనాతన పరప్రకృతి ఉంటుంది. అది జీవ రూపం ధరించి అపరాప్రకృతిలో వ్యక్తమౌతుంది, అంతేగాక భగవంతునిలో లయంగాక ఆతని యందు నివసించుటయే జీవుని ఆధ్యాత్మిక చేతన యొక్క పరమావస్థయని గీత చెప్పినప్పటికీ అది విశిష్టాద్వైతంగాదు (7-5); ప్రకృతి పురుషుల సంయోగంతో జగత్ సృష్టి జరుగుతుందని గీత చెప్పినప్పటికీ (13-27) గీతామతము సాంఖ్యంగాదు; విష్ణుదేవుని అవతారమైన కృష్ణుడు, పరమ పురుషుడనీ (7-7) సర్వలోక మహేశ్వరుడనీ, సర్వభూత సుహృదుడనీ (5-29) గీత చిత్రిస్తుంది. మరియు ఈ కృష్ణునకూ, నిర్విశేష బ్రహ్మానికీ ఎట్టి వాస్తవ భేదాన్ని గాని, బ్రహ్మం యొక్క ఆధిక్యాన్ని గాని గీత అనుమతించదు. అయినప్పటికీ గీత వైష్ణవ మతంగాదు. ముందు వచ్చిన ఉపనిషత్తుల ఆధ్యాత్మిక సమన్వయంలాగానే ఆధ్యాత్మికం, బౌద్ధికంగూడ యైనటువంటి గీతా సమన్వయం గూడ సర్వాన్నీ ఆలింగనం చేసుకొనేటటువంటి సర్వగ్రాహిసమగ్రతకు భంగం కలిగించే కఠోర విభజనలను సహజంగానే త్రోసివేస్తుంది. అత్యున్నత వేదాంత ప్రమాణ త్రయంలో గీత ఒకటి గనుక, స్వమతాన్ని సమర్థించుకోడానికి, పరమతాన్ని ఖండించడానికి గీతనొక ఆయుధంగా మార్చుకొన ప్రయత్నించే 'ప్రతివాదిభయంకర' వ్యాఖ్యాతల లక్ష్యానికి గీతాలక్ష్యం శుద్ధవిరుద్ధం. గీత తర్కయుద్ధానికి ఒక ఆయుధం

గాదు. అది ఆధ్యాత్మిక సత్యం, అంతేగాక, అనుభవ రూపమైన యావత్ప్రపంచమునకు తెరచుకొని ఉన్న ఒక ఆధ్యాత్మిక సత్యకవాటం. అది మనకు ప్రసాదించే దృశ్యాల్లో ఆ పరమధామం యొక్క సర్వప్రాంతాలు, వచ్చిచేరతాయి. గీత ఆయాప్రాంతాల సమగ్రపటాన్ని తయారుచేస్తుందే గాని, వాటిని విడగొట్టదు లేక వాటి మధ్య గోడలు, కంచెలు నిర్మించి మన దృష్టి కడ్డుతగలదు.

8. భారతీయుల ఇతర సమన్వయాలు :

భారతీయ విజ్ఞానం యొక్క సుదీర్ఘ చరిత్రలో ఇతర సమన్వయాలు గూడా వెలిసాయి. వైదిక సమన్వయంతో ప్రారంభిద్దాం: అది మానవుని మానసిక సత్తకు, దేవతల విశాల సత్తకు మధ్య సమన్వయం: మానవ మనస్సు దివ్య జ్ఞానం, శక్తి మొదలైన వాటికి సంబంధించిన తన అత్యున్నత గతుల్లో, భౌతిక సూర్యుడు మొదలైన సంకేతాల వెనుక, స్థూల చక్షువున కందని ఊర్ధ్వతర భూమికల్లో విహరించు సూర్యాధిదేవతలతో సంపర్కం పొందడంలో ఈ సత్తా సమన్వయం సిద్ధించింది. ఈ సమన్వయంలో వర్ధమాన మానవాత్మ, దేవతల ఆదిత్య పూర్ణత కలిసికొని పరస్పరం పూరించుకొంటాయి; వైదికఋషుల అనుభవంలో, ఈ సమన్వయ శిఖరం దివ్యం, అతీతం, ఆనందమయం, అయినటువంటి ఒక దివ్య వస్తువు. వైదిక ఋషుల ఈ అనుభవాగ్రాన్ని స్వీకరించి, ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం యొక్క, ఒక సమున్నత గంభీర సమన్వయాన్ని సాధించడానికి ఉపనిషత్తులు దానిని మూలంగా చేసుకొన్నాయి; అంతః స్ఫురితులు, ముక్తపురుషులు అయినటువంటి బ్రహ్మవేత్తలు ఫలప్రదమైన ఒక ఆధ్యాత్మిక మహా యుగం పొడవునా, దేనిని చూచి, అనుభవించారో దానినంతా ఉపనిషత్తులు ఒక మహాసామరస్యంలో పొందుపరచాయి. ఇక గీత ఈ ఉపనిషత్సమన్వయము నుండి ఆరంభించి, దాని మూల భావాల ప్రాతిపదికపై, మహితసాధనాలు మరియుశక్తులు అయినటువంటి భక్తి, జ్ఞాన, కర్మల మూడింటి యొక్క మరో సామరస్యతను తయారుచేసింది; ఈ సమన్వయం ద్వారా మానవాత్మ పరమ పురుషుని సరాసరి

సమీపించి వానిలో ఏకంకాగలదు. తాంత్రికమని పిలువబడే మరొక సమన్వయం ఉంది. ఇది అంత సునిశితమైనది, ఆధ్యాత్మికమైనది, గంభీరమైనది గాకపోయినా, గీతా సమన్వయంకంటె ఎక్కువ సాహసవంతం, శక్తివంతమైనది. ఎందుకనంటే అది ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి ఆటంకాలైన వాటిని గూడా చేపట్టి, వాటిని బలాత్కరించి, సంపన్నతర ఆధ్యాత్మిక విజయానికి, వాటిని సాధనాలుగా చేసి జీవితాన్నంతా మన దివ్య పరిధిలో భగవల్లీలగా ఆలింగనం చేసుకోడానికి బాట వేస్తుంది. పైగా కొన్ని విషయాల్లో ఇది ఎక్కువ త్వరగా పుష్టిని, ఫలితాలను ఇస్తుంది. ఎలా అంటే అది దివ్యజ్ఞానం, దివ్యకర్మ, దివ్యప్రేమతోబాటు హఠయోగ, రాజయోగ రహస్యాలను, శరీరోపయోగాన్ని మానసిక తపస్సును గూడ వ్యవహారంలోనికి దెచ్చి, అన్ని భూమికల్లోనూ, దివ్య జీవనానికి ద్వారం తెరుస్తుంది; కాగా గీత, హఠయోగం మొదలైనవాటిని సందర్భవశాత్తూ మాత్రమే ప్రస్తావిస్తుంది; అంతేగాక తాంత్రిక సమన్వయం మానవుడికి దివ్య పరిపూర్ణత సాధ్యమే అనే రహస్యాన్ని గ్రహిస్తుంది. వైదిక ఋషులకు, ఈ అవగాహన ఉన్నప్పటికీ మధ్యయుగాలలో అడుగున పడిపోయింది. అయినా ఈ రహస్యం మానవ విచారణ, అనుభవం, ఆకాంక్షల, ఎట్టి భావి సమన్వయంలోనైనా మహనీయస్థానం ఆక్రమించకతప్పదు.

9. ఇంత కంటె విపుల తరమైన సమన్వయమావశ్యకం :

ఈనాడు మనం వికాసశీలమైన ఒక నూతన యుగ ప్రాంగణంలో నిలబడివున్నాం. ఈ యుగం అటువంటి విపుల తర సమన్వయానికి దారితీసి తీరుతుంది. మనం మూడు వేదాంత సాంప్రదాయాల్లో ఏదోఒకదానికి చెందిన కఠోర వేదాంతులం గానవసరం లేదు. తాంత్రికులంగానవసరం లేదు, గతానికి చెందిన ఒక ఆస్తికతను అంటి పెట్టుకొని యుండవలసిన పనిలేదు. అలా చేసినందువల్ల మన స్వీయసత్తా, స్వభావ శక్తులనుండి గాక, గతంలోని వాళ్ల సత్తా స్వభావాలతోనే మన ఆధ్యాత్మిక జీవన కట్టడాన్ని నిర్మించ యత్నించిన వాళ్లమవుతాం. మనం గతంలోని ఉదయాలకు

గాక భావి యొక్క మధ్యాహ్నాలకే చెందిన వాళ్ళం. నూతన సాధనాసామాగ్రి మనలోనికి వచ్చిపడుతోంది. భారతదేశపు, ప్రపంచపు, ఈశ్వరునంగీకరించు మహామతముల ప్రభావాలను, పునఃప్రాప్తమైన బౌద్ధమత మూలాశయాన్ని జీర్ణించుకొనడమే గాక, ఆధునిక విజ్ఞానం, మరియు పరిశోధనలవల్ల, పరిమితమైనప్పటికీ, పటుతరమైన, ఆవిష్కరణలను పూర్తిగా పరిగణించవలసి ఉంది. చచ్చిసమసి పోయిందనుకొన్న గతం నుండి ఇంకా ఎన్నో ప్రకాశమయరహస్యాలు మనపై ఆవిర్భవిస్తున్నాయి. ఇదంతా ఒక నూతన, సుసమృద్ధ, సువిశాల సమన్వయాన్ని సూచిస్తోంది; మనకు ప్రాప్తించిన ఈ సమస్త సామరస్యీకరణం, మన భావగతికి బౌద్ధికంగాను, ఆధ్యాత్మికంగానూ ఉభయత్రా ఆవశ్యకమైన విషయం. కాని పూర్వసమన్వయాలు, అంతకు ముందున్న సమన్వయాలతో ప్రారంభించినట్లే, భావ సమన్వయం గతంలో సిద్ధించిన ఆధ్యాత్మికానుభవాల మహారాసి నుండి ప్రభవించాలి. అప్పడే దానికి మంచి దృఢమైన ఆధారం లభిస్తుంది. అలా సాధించిన సమన్వయాల్లో గీత అత్యంత ప్రముఖ స్థానాన్ని ఆక్రమిస్తుంది

10) కాబట్టి ఒక పండితుని వలెనో, విద్యాలయంలోలానో గీతను అధ్యయనం చేయడం మన లక్ష్యం కాదు. లానే ఆధ్యాత్మిక చరిత్రలో ఒక దర్శన శాస్త్రంగా కూడా గీతను నిర్ణయించటం మన ఉద్దేశం కాదు. శల్య పరీక్ష చేసే తార్కికునిలా గీతను విచారించబోవడం లేదు. సహాయం కొరకు, ప్రకాశం కొరకు మనం గీతను ఆశ్రయిస్తున్నాం. మన లక్ష్యం దానియందలి సజీవ సారభూత సందేశాన్ని గ్రహించుటయే. మానవజాతి తన సంసిద్ధతకి, అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక శ్రేయస్సుకి అట్టి సందేశాన్నే అవలంబించాలి.

- శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : శ్రీ చెలసాని నాగేశ్వరరావు

(సశేషం)

సమాచార పత్రము

ఫిబ్రవరి నెలలో ఈ క్రింది కార్యక్రమములు జరుగును.
21-02-08 : మదర్ 130వ జన్మదిన వేడుకలు.
22 నుండి 27 వరకు సావిత్రి అధ్యయనం :- బీచ్ ఆఫీస్ నందు డా॥ అలోక్ పాండేగారు సాయంకాలము గం॥ 5.00ల నుండి గం॥ 6.45 ని॥ వరకు (మధ్యలో 15 ని॥లు విరామంతో). అందరూ ఆహ్వానితులే
29న పృథ్విపై అతిమానస అభివ్యక్తి వార్షికోత్సవాలు. (1956)

శ్రీప్రదీప్ నారంగ్ 28 అక్టోబర్ 2007న సింగపూర్ కేంద్రమును సందర్శించిరి. నిత్యజీవితంలో సమగ్ర యోగము యొక్క అమలు ప్రధానాంశముగా కేంద్ర సభ్యులతో చాలా ఆసక్తికరమైన చర్చలు జరిగాయి.

పుదుచ్చేరి శ్రీ అరవింద సొసైటి బీచ్ ఆఫీస్ హాలు నందు డా॥ అలోక్ పాండే 'సావిత్రి' మహాకావ్యంపై సెప్టెంబర్ 25నుండి 30 వరకు స్వాధ్యాయ కార్యక్రమం జరిగింది. వీరిచే ఫిబ్రవరి 21 నుండి 27 వరకు సావిత్రిపై తదుపరి స్వాధ్యాయం నిర్వహించబడును.

2007 నవంబరు 21 నుండి 23 వరకు శ్రీఅరవింద సొసైటి ఉమెన్స్‌కౌన్సిల్ వారిచే బీచ్‌ఆఫీసునందు "రూపాంతరీకరణం" పై సెమినార్ నిర్వహించగా అనేకమంది వక్తలు ఈ అంశంపై అనేక కోణాలలో తమ అభిప్రాయాలను వెల్లడించినారు.

శ్రీ అరవింద సొసైటి బీచ్ ఆఫీసునందు WEBOLIM వారి సహకారంతో "వేదసంస్కృతిలో మాతృత్వ పరమార్థము" అను అంశముపై నవంబరు 4న (2007) ఒక వర్క్‌షాపు నిర్వహించ బడింది. డా॥ సంపదానందమిశ్రా (సొసైటి రీసెర్చి స్కాలర్) WEBOLIM స్థాపకులు శ్రీరంగన్‌జీ శ్రీ వివేకానంద యోగ అనుసంధాన సంస్థానం బెంగుళూరు (భారతప్రభుత్వం వారిచే యోగ మరియు సైన్సులో యూనివర్సిటీగా గుర్తింపుపొందిన సంస్థ)కు చెందిన డా॥ శమంత కమణి నరేంద్రన్ మరియు డా॥ అలోక్ పాండే ప్రభృతులు దీనిని నిర్వహించగా శ్రీ విజయ్‌భాయ్ ఈ కార్యక్రమాన్ని భవిష్యత్తులో ఎలా ముందుకు తీసుకెళ్ళాలి అనే విషయంపై ఒక చక్కని కార్యాచరణ ప్రణాళికను అందించారు.